

CVIČEBNÍ LISTY

Príloha „Vojenských Rozhledů“.

ČÍSLO 3.

ROČNÍK VI.

Úlohy z praktického výcviku.

Major Kvido Matoušek, velitel školy pro výchovu
důstojníků pěšího vojska v záloze v Košicích:

Metoda praktického výcviku čety, roty a prapor.

(Pokračování.)

Tento stav je ovšem poněkud ideální, neboť vyžaduje vhodného cvičiště pro provedení cvičení v praporu a přiměřené početní stavy. Za příznivých poměrů by ovšem výsledky byly velmi pěkné. Nicméně i za méně příznivých podmínek bude to možno uskutečnit tím, že nemajíc dostatek mužstva provedeme cvičení v kádru, nebo obsadíme mužstvem jen tu rotu, která má důležitější úlohu. Stejně tak si můžeme počínati při nedostatku vhodného, dostatečně velkého cvičiště. Také v tomto případě se provede cvičení v kádru a takto prostudované cvičení bude pak vodítkem pro směrná cvičení v rotě.

Tato metoda bude se zdáti některým velitelům rot přílišným omezováním jejich činnosti ve funkci instruktorské a velitelské, ač tomu tak ve skutečnosti není.

Směrným cvičením nebude velitel praporu zasahovati do jeho kompetence, ale ukáže mu svá přání, v jakém směru chce, aby bylo ve výcviku pokračováno.

Přijetí doktríny francouzské armády znamená, že jsme přijali způsob, jakým provedeme příští válku, a nesmíme se proto z těchto důvodů samovolně od toho odkloňovati; tím ovšem netvrdím, že nebudeme přihlížeti ke zkušenostem z východního bojiště a bojům na Slovensku, k vlastním poměrům, povaze, výzbroji, terénu a p., ale v zásadě se musíme přesně řídit ustanovením Cvičebního řádu zpracovaného podle francouzského předpisu. Jsem přesvědčen, že se proti armádě francouzské u nás vyskytnou občas případy, kdy rotě bude dána samostatná úloha a kdy bude míti naprostou volnost, aniž podléhala vůli vyššího velitele a byla omezována v svém jednání, rozhodování a prostoru. Tyto ojedinělé případy však nás nesmějí sváděti od zásady, že prapor stejně tak, jako je jednotkou stejnorodou, je i podstatnou jednotkou taktickou, že tudíž splynutí jednotlivých rot v svazku praporu musí býti dokonalé, a odtud nutnost podřídit výcvik jednotek cílům praporu ihned, jak započne jejich výcvik.

Boj jednotek s četami a rotami v jednom směru vycvičenými, kdy velitel praporu neuplatňoval svůj vliv při provádění výcviku obává se, aby nepodlomil jejich iniciativu, je charakterisován tím, že to není boj praporu, ale zcela samostatný boj několika úsilí, bez náležitého porozumění a pochopení společného cíle, bez velení a jednotné vůle.

Každý, kdo takto uvažuje, dojde zcela určitě k názoru, že se tím vliv a iniciativa jednotlivých nižších velitelů nikterak neomezuje.

Naopak každý vbrzku pozná, že největším nebezpečím jednotné doktríny jest individualistický duch nižších jednotek, který vylučuje

to, co nazýváme kamarádstvím boje, vyjádřené heslem „Jeden za všechny a všichni za jednoho“. U této metody se nijak neomezuje iniciativa, naopak je rozvíjena, ale za účelem, aby byla neustále disciplinována v prospěch celku. Jinak možno říci „iniciativa individuality se podřizuje iniciativě kolektivity“.

II. Organizace cvičení — řízení.

1. Značkování.

Dnešní bojový výcvik vyžadující všestranného rozhledu v nesčetných bojových případech nás nutí, abychom hledali a zkoušeli cesty, jak bychom se co nejlépe a co nejvíce přiblížili skutečnosti. Bojový výcvik musí býti proto prováděn tak, aby učinil vojínům co možná jasnou představu fáze boje, kterou máme procvičiti. Můžeme směle říci, že řešení problémů bez účinku palby je vzdáleno skutečnosti a že jasné jednoduché znázornění je základní podmínkou výcviku pěchoty.

Musíme proto značkovati vše, co je nutno znáti pro správné vystižení situace, abychom pamět, přeplněnou již beztoho dosti různými nařízeními, zbytečně nepřetěžovali. Takto organisované cvičení bude míti za následek správná rozhodnutí a rozkazy velitelů a přispěje značně k výcviku. Značkovati je třeba nejen nepřítele, ale také vlastní sousední jednotky, různé druhy palby, zbraně. Nejlépe je stanovit jednotné značky, hlavně co se týče barev praporek, které pak jsou důsledně dodržovány, aby se vžily. Uvedu některé již používané způsoby značkování:

a) Palba vlastní pěchoty.

Je dobře vyřešena používáním cvičných nábojů, poněvadž nemá jiného účelu než vycvičiti střelce v technice palby. Považuji každý jiný způsob značkování vlastní palby za pochybený.

b) Palba nepřátelské pěchoty.

Ve většině případů záleží značkování nepřítele v umístění samostatných zbraní, které střílejí cvičnými náboji, jsouce dobře ukryty a maskovány. Každý manévř, který by byl proveden za těchto okolností bez náležitého bdění nepřátelské palby, byl by nemožný. Za manévřů, právě tak jako za války musíme připustiti, že nepřítel dobře manévruje a že palba jeho zbraní, vždy dobře zastřených, bude překvapená, a to někdy čelní, ale nejčastěji bočná. Konečně připustíme, že jsou dobře obsluhovány a že nestřílejí jen na úzký proužek, ale na celý terén, kosíce nebo měnice směr palby.

Mají-li býti tudíž cvičení prováděna za správných předpokladů, je především nutno materialisovati palbu tak, aby vyhověla výše uvedeným požadavkům, jinak se každý taktický výcvik vojska nebo velitelů stává pochybeným a zůstává daleko za skutečností.

O značkování palby pěchoty při cvičení v družstvu jsem promluvil v stati „Materialisace účinků palby“ uveřejněné ve Cvičebních listech roč. 1926, čís. 4 a považuji tento způsob pro nejmladší bojové jednotky až do čety, v to zatím za vyhovující.

Ve větších jednotkách se nedá tohoto způsobu již dobře použiti a chci se proto zmínit o prostředku, který jsem viděl v kurse majorů ve Francii a v Centre d'Etudes d'Infanterie. Organizace tohoto značkování dává se v mnohém ještě zlepšiti, hlavně v znázornění druhů palby, ale v každém případě jest jeho použití velmi snadné, vyhovuje poměrně dobře pro označení směru palby, a co je neméně důležité, neprozrazuje umístění značkaře. Tyto důvody mluví pro jeho doporučení a používání.

Provedení záleží v tom, že ve směru předpokládané palby, v určité vzdálenosti stranou kulometu, umístíme 2 vojíny za sebou na příslušnou vzdálenost. Každý z nich si vezme červený praporek a máváním označuje palbu a její směr. Jednotka, která je v prodloužení směru, vyznačeného těmito dvěma vojíny s praporky, vidí jasně, že se na ni střílí a že se musí chránit. Velitel, dostav tímto způsobem pokyn, že se na jeho jednotku střílí, je donucen pátrati v terénu a odhadovati umístění zbraně podle zvuku střelby. Tak jej nutí tento způsob kromě jiného posuzovati situaci a učiniti rozhodnutí, která budou správná a přispějí k jeho výcviku.

Řízení je velmi snadné a dá se uskutečnit poddůstojníkem, který se umístí v blízkosti kulometu, směrem ke cvičící jednotce, aby řídil značkování a tím i palbu.

Na jeho znamení zdvihne voják A, který dává pozor jen na znamení poddůstojníka, prapor, což je znamení pro střelce k zahájení palby, a pro B, který sleduje A, aby také zdvihl prapor a zvolna jím mával ve výši tak, aby jej bylo dobře viděti.

V okamžiku, kdy A na znamení poddůstojníkově složí prapor k zemi, umlkne kulomet a stejně také B přestane mávati praporkem, který položí.

Nejdůležitější je, že tímto způsobem je dosti dobře vyřešen princip, jak označiti pěchotě směr palby nepřítel, že jsou zamezeny nepravděpodobnosti, naopak že jest umožněn správný vývoj manévru. Velitelé a s nimi všichni ostatní, kteří tímto značkováním hmotně pocítili účinek nepřátelské palby, snaží se odkrýti vlastní místo odporu, což však není snadné. Nicméně bude to záležitostí na umístění značkařů, které musí býti provedeno nezávisle na postavení kulometů, a to vždy stranou, rovnoběžně ve směru palby kulometu.

c) Vlastní dělová palba.

Palbu pěchoty můžeme do jisté míry značkovati cvičnými náboji, což není dobře možné u palby dělostřelectva, kde budeme musít mnoho předpokládati. Výbuchy střel nemohou býti ani zdaleka znázorněny, tím méně potom je možné učiniti si představu o jejich morálním a skutečném účinku.

Všeobecně můžeme říci, že účinek dělostřelectva v příští válce bude daleko větší než v poslední, a protože jeho spojení s pěchotou bude těšnější, musíme dělovou palbu předpokládati i v takových případech, kdy by to podle dřívější zkušeností bylo nemožné. Pro výcvik bude nás hlavně zajímati koncentrace a postupující přehradná palba. K tomu účelu označíme místa, kde dopadají granáty, bílo žlutými praporky.

Postupující přehradná palba.

Je značkována linií praporků, které označují krátké dopady. Vojíni nesoucí praporky postupují rychlostí naznačenou v rozkaze (pro dělovou palbu skoky 50 až 100 m) v linii s rozstupem asi 30 kroků jeden od druhého, řízení poddůstojníkem, který má hodinky v ruce.

Koncentrace.

V prostoru, který má býti bombardován, je znázorněna několika praporky, které se postaví vždy v okamžiku stanoveném pro provedení palby, buďto podle časového rozvrhu nebo podle smluveného znamení.

d) Nepřátelská dělová palba.

Chtíce donutiti velitele při některých cvičeních k určitému rozhodnutí a jednání, vyžadujícímu změnu tvaru, označíme prostory, na něž střílí silně nepřátelské dělostřelectvo, tím, že je ohraničíme žlutými praporky. Stejným způsobem si počínáme při označení pásma zamořeného plyny, ale používáme praporků zelených. Umístění jich řídí velitel značkařů podle pokynů, které dostal od ředitele cvičení. Pro tento účel dostačí umístiti praporky na každých 40 až 60 kroků. Používati jen akustických signálů bez značkování optického (praporky) nemá velikého významu pro výcvik.

Snahou všech cvičitelů musí býti, aby každé cvičení mělo co nejživější ráz a aby tím byl zvýšen zájem těch, kteří je provádějí. Proto právě tak, jako u palby pěchotní, užíváme cvičných nábojů, pro dělovou palbu máme cvičné šrapnely, granáty, klamně nábojky, dymné granáty atd.

Příděl těchto jistě velmi dobrých pomůcek nedostačuje, a proto bývá často užíváno různých náhražek.

Ve výcvicném středisku pěchoty ve Francii užívá se k tomu účelu lehkého dehtového oleje, který se rozlije do starých jídelních misek. Po zapálení vyvíjí hustý černý dým.

Výdaje jsou nepatrné, asi 3—3.50 Kč za jeden kilogram.

Jiný způsob, ještě lépe vyhovující, je ten, že použijeme plynového oleje a surového naftalinu. Plynový olej jest asi o polovinu levnější než dehtový, takže můžeme použití ještě surového naftalinu, který vyvozuje velmi hustý černý dým.

Příprava se děje takto:

V nějaké nádobě promísíme dobře vysušené piliny s plynovým (nebo lehkým dehtovým) olejem v takovém množství, kolik stačí piliny nassáti. Takto připravenou směs můžeme nasypati do mělkých plechových misek a posypati naftalinem. K zesílení vyvozovaného dýmu přidáváme pak podle potřeby surový naftalin.

e) Puškové granáty.

Ke střelbě se používá ve škole s úspěchem dřevěných atrap z tvrdého dřeva stejné velikosti a vzoru jako skutečných. Vrhají se cvičným nábojem asi na dálku 100 až 120 kroků. Výhoda je v tom, že je to velmi dobrá a levná pomůcka k výcviku, která činí cvičení zajímavým a velitele roty zbavuje starostí, že se mu nějaký granát ztratí anebo že by jím mohl býti někdo zraněn.

Výroba těchto atrap jest jednoduchá, levná a rychlá, mohou to býti také jen obyčejné dřevěné válečky.

f) Vlastní jednotky.

Téměř každé cvičení vyžaduje, abychom označili různé jednotky jako: sousední jednotky — první nebo druhý sled — kulometnou četú — styčný oddíl a j.

Pro tuto potřebu označíme:

pěší družstvo nebo četú bílým praporkem;

kulometné družstvo nebo četú červenobílým praporkem.

g) Tanky.

Cvičení s tanky jsou za dnešních poměrů u nás nemožná; to bývá také příčinou, proč tato cvičení bývají opomíjena.

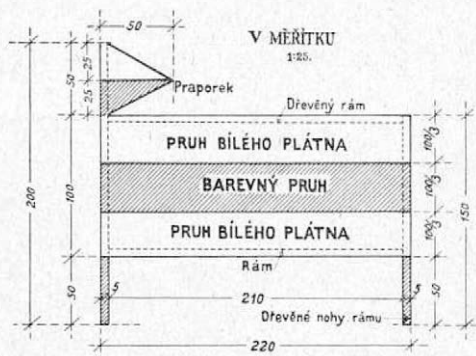
Spolupráce pěchoty s tanky je nezbytná a vojin neznačící možnosti působnosti, způsob použití a neumějící pracovati v součinnosti

s touto zbraní není schopen tohoto boje. Je proto nutno obrátiti zřetel k značkování, které by poskytlo alespoň částečně představu o tomto boji a manévru.

Používá se modelů z lepenky po způsobu skutečných, což jistě nejlépe vyhovuje, neboť může býti použito i kulometů, ale není to vždy možno uskutečniti.

Jiný způsob používaný již na vojenských učilištích jest tento:

Rám zhotovený z latí (odřezky), potažený na jedné straně plátnem, jehož středem probíhá pruh červený nebo modrý. To má ten účel, aby bylo možno rozeznati čtyř tanků. K označení tanku velitelského použijeme praporku většího rozměru než u ostatních.

h) Plán palby.

Uskuteční se barevnými stuhami tím, že natažením ohraničíme jimi hranice paleb anebo ohraničíme koncentrace. Vzhledem k tomu, že je to pomůcka drahá, používá se jí jen v četě.

ch) Drátěné překážky.

Přední a zadní hranice překážek vytyčí se řídce zaraženými koky spojenými šňůrou, na které jsou navazovány papírové útržky k jasnějšímu znázornění.

i) Letec.

Nedostatek prostředků je všeobecně znám a nutno o něm přemýšleti. Až dosud se užívá sirény nebo vystřelení rakety. Poslední způsob jest sympatičtější.

2. Umístění značkařů.

Značkování nepřítele je ve většině případů omezeno na jeho palbu, nicméně bude dobře řídit se tímto způsobem:

Při cvičeních v přibližování a zjednávání dotyku je značkování nepřátelských prvků poměrně snadné a obsazení velmi řídké. K zvýšení zajímavosti nařídíme některým odporům, aby v určité situaci anebo době ustoupily. Při cvičeních v útoku bude nutno, abychom dali vojinům představu mohutnosti palby tím, že značujeme prvky nepřátelských odporů ve dvou liniích. Ve volném terénu necháme vzdálenosti těchto dvou linií poměrně větší, aby byl cvičící jednotce umožněn přechod z útoku k přechodné obraně. Provádíme-li zteč, je nutno

redukovati odpory první linie na jednotlivé ostrůvky odporu, aby vznikly mezery, které by umožnily manévrovat. Toho dosáhneme buď předpokladem, že útočíme na dopředu posunuté odpory, anebo že útok je proveden po předchozí dělové palbě. Odpory se drží tak dlouho, dokud jim nedáme znamení, že jejich úloha jest skončena. Obranu cvičíme tím způsobem, že po vzetí každého obranného pásma přerušíme cvičení a několika praporky dáme vytyčiti dosaženou linii. Tímto způsobem můžeme jasně znázorniti postupný vývoj boje a náležitě poučiti cvičící.

Prvky mající úlohu vydržet do posledního okamžiku po skončení boje vyřadíme a nepoužijeme jich k jiné další úloze.

3. Řízení značkařů — spojení s ředitelem cvičení.

Aby bylo zabráněno všem nepravděpodobnostem, musí býti nepřítel řízen ředitelem cvičení, který vždy zůstává hlavním rozhodčím. Určí si proto podle potřeby a rozsahu cvičení jednoho důstojníka nebo z nezbytí poddůstojníka, kterému vydá náčrt s přesným označením umístění značkařů a podrobná nařízení pro provádění manévru.

Mnohdy bude však nutno, aby jednotlivé případy nastaly v okamžiku nejprůhodnějším a střídány podle toho, jak se vyvíjí manévr, což vyžaduje těsného spojení s velitelem značkařů.

Pro cvičení v menších jednotkách dostačí pravděpodobně vždy smlouvaná znamení, běžci a trubač. Pro cvičení ve větších jednotkách počínajíc praporem použijeme časového označení nebo telefonického spojení.

4. Rozhodčí služba.

Služba rozhodčí musí býti organisována ve všech cvičeních, kde nepřítel je značkován, počínajíc cvičením v rotě.

Obyčejně se používá tohoto způsobu: rozhodčí, rozdělení v pásmech, zúčastní se umístění samočinných zbraní, znajíce pak dokonale možnosti obsazení a jeho činnost palebnou, jdou kupředu, aby se v rozhodné chvíli stali rozhodčími v pásmu, které organisovali.

Jeich funkce záleží zpravidla v tom, aby poradili útočícím v okamžiku, kdy jsou napadeni palbou a nemohou správně posouditi druh palby, přes to, že je značkována. Obsazení značkařů do nejmenších podrobností prostudované musí připouštěti některé, třeba jen menší chyby, neboť jinak by jakýkoli manévr byl nemožný a také výcviku vojska by nijak neprospěl. Tyto chyby, které se konečně vyskytnou i v skutečnosti, zanechávají určité prostory, na které se nestřílí pro prosakování.

Prostory takové vznikají hlavně tím, že terén byl více nebo méně dobře zvolen a chybami vědomě učiněnými při obsazení.

Proto jest úkolem rozhodčích:

1. Věděti stále o dispozicích v jeho prostoru na obou stranách zaujatých.

2. Zameziti každý pohyb útočnickův v pásmech podrobených palbě bez náležitých protiopatření. V manévrech nemůže si útočník vůbec učiniti představu, je-li nepřátelská palba namířena na něj, a jaká je její účinnost. Proto musí rozhodčí hlídati svůj úsek a vysvětliti přechotě situaci. Samo sebou se rozumí, že rada daná rozhodčím nemůže býti preventivní, nesmějí zakročiti, leč v okamžiku, když skutečně nepřítel střílí.

3. Umlčeti obranné elementy, nad kterými útočník nabyl převahy palbou, které v čas potřeby neutralisuje nebo je stáhne zpět. Tato část úlohy rozhodčích, velmi často zanedbávaná, jest jednou z hlavních příčin nepravděpodobnosti.

4. Nedovoliti přiblížit se na ztečnou vzdálenost k odporu, jen když jest útočník podporován dostatečně palbou.

Tyto čtyři věci stačí úplně k zaměstnání rozhodčích. Jejich úloha vyžaduje určitého nadšení. Tento důvod platí ostatně při každém bojovém cvičení.

Pod vlivem těchto chyb může se pak jednotka přes to, že byla zastavena zprávou rozhodčího, pokusiti o prosakování rozptýleně v menších hloučcích, nebo muž po muži, a to za podpory vlastních kulometů, které odhalují a neutralisují protivníka. Podle terénu a situace bude eventuálně možno se vyhnouti nepřátelské palbě; to je ponecháno právě na vůli a rozhodnutí cvičící jednotce a jejím velitelům.

5. Řízení manévru.

Řízení cvičení s nepřitelem značkováným vyžaduje značné činnosti ředitele, zvláště v malých jednotkách. Jeho hlavní úlohou jest uskutečniti na terénu okolí co nejvíce podobné okolí bojovému a vyžadovati na cvičících přísné respektování účinků palby. Disponuje k tomu účelu značkováním nepřitele a rozhodčími.

Až dosud jsou různé názory o tom, má-li býti cvičení přerušeno v určité fázi k objasnění některého zvláštního případu anebo provedeno až do úplného skončení. Jsem toho názoru, že je nutno přesně rozlišovati, jakého druhu je cvičení. Běží-li o výcvik jednotek, bude lépe, necháme-li cvičení volně probíhati a jenom v nevyhnutelných případech je zastavíme, abychom nesprávně pochopenou a chybně provedenou část dali opakovati. Půjde-li naproti tomu o výcvik podřízeného kádru a cvičení bude obsáhlé, záležící ze studia několika fází, bude lépe, když se cvičení přeruší a ředitel cvičení se přesvědčí po každé fázi o pojatých rozhodnutích, rozkazech, nebo když vydá další dispoice. Zásadně však snažíme se necvičiti příliš mnoho najednou, hlavně s počátku, kdy dostačí jedna, dvě fáze.

Dobře řídit cvičení vyžaduje, jako všechno, dosti velkého nadšení. Ilusi potřebnou k cvičení můžeme nahraditi v nedostatku zkušenosti jen pečlivou přípravou daného cvičení. Je nemožno předvídati všechny příhody, a proto je třeba cvičiti se v rychlém rozhodování a uspořádání.

Cvičení dobře založené na našich radách necháme normálně se rozvinouti podle dispoic a rozhodnutí zařaděných velitelů.

6. Kritika.

Při kritice shromáždí instruktor všechny, kteří se zúčastnili cvičení, a to v tom pořadí a tvaru, v jakém bylo prováděno, aby mohl situaci lépe objasniti.

Někdy v menších jednotkách pro lepší znázornění situace ponechá mužstvo pušky na místě.

Velitelé, kteří byli donuceni učiniti nějaká rozhodnutí, jsou dotázáni, co dělali a proč tak učinili. Jestliže neposuzovali správně situaci, pokusí se cvičitel dotazy u protivníka aneb u jejich sousedů vysvětliti

správnost aneb pochybnost jejich jednání, aby případ byl úplně jasný. Nepodaří-li se to ani tímto způsobem, učiní tak cvičitel sám.

O případech, které nebyly potvrzeny cvičením, pomlčíme. Je nutno jasně precizovat poučení o oněch zásadách, které jim chceme vštípit, aby velitelům byla dána jasná potřebná doktrina a vyvíjen jejich duch rozhodnosti.

Kritika nemá záležeti v tom, aby zavrhovala použitá opatření a odvolávala se prostě na princip nebo na určitý předpis jsoucí však již v přímém odporu s nimi...

Velitel má naopak ukázat, pro č chybna opatření nevedla k dosažení v y t ě n ě h o cí le, a odvoditi z toho důvody, proč by se v některých případech hodila lépe úchylka od předpisů.

Tímto způsobem se děje najednou studium a vysvětlování předpisů, které mají vždy zůstat na výši probraného učiva. Velitel shrne vyučování provedeného cvičení v několika jasných a přesných poučeních a podá, je-li toho třeba, vlastní řešení.

Zakončí kritiku detailními poznámkami, týkajícími se samého provedení cvičení.

Nedostatečně provedené části cvičení, tak jak byly v rozpravě zdůrazněny, dáme zvláště nacvičiti, abychom dali kádrům více jistoty v provádění. Tímto způsobem dostaneme event. celou serii detailních cvičení. Jakmile pak byla procvičena a chyby napraveny, provede cvičitel znovu cvičení, aby provedl revisi.

7. N á m ě t.

Doplňk VI. francouzského předpisu pro výcvik pěchoty naznačuje směrnice, jak upravití námět, a jak jsem měl příležitost seznati, užívá se těchto směrnic ve francouzských výcvikových střediscích. Námět má obsahovati:

1. Označení předmětu cvičení a článků Cvičebního řádu, které mají býti studovány;

2. rozkaz daný veliteli cvičící skupiny, sestavený ve formě výpisu z rozkazu a omezený na nejnutnější data;

3. počáteční situaci cvičící skupiny, možno-li, na průsvitu. Tato příloha k námětu je nutná a má býti pravidlem, zvláště když studujeme jen určitou část operace, a když cvičící jednotka nacvičuje určitou fází celkové operace. Situace musí býti stanovena velmi přesně, aby jasně znázorňovala prostředí, v kterém v onom okamžiku je;

4. podrobná nařízení pro cvičení (sestavu cvičící skupiny, výstroj a výzbroj; začátek cvičení);

5. nařízení, vydaná jen nepříteli.

(Příště dále.)

Příprava pro Válečnou školu.

Státní kapitán gštbu Rudolf Kučera:

Řešení otázek z taktiky jezdeckta.

(Pokračování.)

Řešení 8. otázky.

A.

Pro odpočinek a ubytování jezdeckta platí tytéž všeobecné zásady jako pro pěchotu. Ošetřování, napájení a krmení koňstva, jakož i odborná péče, již je třeba koňstvu věnovati, vyžaduje určitých odchylek od všeobecně platných pravidel.

O d d e c h ů popřáváme koňstvu, zvláště při dlouhých pochodech a ve vlnitém terénu, tím, že vojíní sesednou s koni a po prohlédnutí sedláni a kování vedou koně na otěži vždy i několik km. Takovým ulehčením oddechne si koňstvo nejlépe.

O d p o č i n k y 1—2hodinové, jak o nich mluví 149. článek Polního řádu, nebyly by pro jezdeckto a zvláště pro vyšší jezdecké jednotky dostačující, neboť kromě výdeje stravy mužstvu je třeba nakrmiti a napojiti koně. Tento úkon, zvláště není-li vhodných napájedel, vyžaduje již sám doby delší. Proto dáváme jezdecktu obyčejně odpočinek v době polední, nejméně 3—4 hodinový. Příprava odpočinků — možno-li, vždy při vodních tocích anebo vydatných vodních zdrojích — je vždy nutná.

U b y t o v á n í. Pohotovost jezdeckta v ubytování je vzhledem k sedláni a ošetřování koní vždy menší než u pěchoty. Proto bude musit jezdeckto blízko nepřitele přechoasto tábořiti, aby jeho pohotovost byla zvýšena a aby zajišťovací opatření byla zjednodušena. Nynější jezdeckto, mající dostatečné palebné prostředky, může se vždy a všude zajišťovati samo a není mu třeba, aby se jako dříve navracelo do ubytování za pěchotu. Ovšem jezdec na koni nemůže v noci vykonávati své úlohy, žádající od něho, aby vyhledával zprávy, neboť nehledě k tomu, že tato úloha vyžaduje, aby v i d ě l, jest jeho pohyb v noci velmi obtížný a mimo cesty i nemožný. Z těchto důvodů a protože pěchota žádá, aby jezdeckto pro ni pracovalo ve dne v y h l e d á v á n í m zpráv, nařizuje Polní řád ve 203. článku, že se divisní jezdeckto „za noci shromáždí u zálohy nebo se ubytuje vzadu.“

Ovšem armádní jezdeckto, operující před armádou, nebude se nikdy vraceti na noc do ubytování nazad. Vyšší jezdecká jednotka zajišťuje své ubytování předními strážemi jako vyšší pěší jednotky, přezvědne oddily, zjednaly-li již dotyk, táboří v dotyku s nepřitelem, udržujíce dotyk. Nejsou-li s nepřitelem v dotyku, vyhledají vhodné místo, ležící mimo hlavní komunikace a osady — nejlépe osamělý dvorec — kde se ubytují a táboří, je-li toho třeba, v hotovostním ubytování. Aby toto místo nebylo nepříteli prozrazeno, odeberou se na místo ubytování oklikami, vyhýbajíce se osadám. Volí takové místo, kde zajišťovací opatření vyžadují co nejméně sil a kde lze koňstvu i vojsku dopřáti největšího odpočinku.

Jezdeckto je zbraň křehká, nesnadno nahraditelná a proto, nenaskytne-li se vhodná příležitost k jeho užití, kde může uplatniti všechny své charakteristické vlastnosti, bude lépe dáti mu odpoči-

nek, jehož potřebuje, aby v daném okamžiku mohlo své veškeré síly vyvinouti až po krajní napětí sil u lidí i u koní.

B.

(Pokračování části B, 7. otázky.)

Velitel divisní eskadrony, dostav v Babicích v 15 hod. rozkaz, aby kryl v celém pochodovém pásmu divise obsazování předních stráží, jejichž čára odporu i zajišťovací je stanovena povšechně na řece Sázavě, připomene si znění 203. článku Polního řádu, který praví, že divisní jezdectvo kryje na konci pochodu rozestavování předních stráží strážemi a hlídkami, které se posunou až před zajišťovací čáru, určenou velitelem předních stráží. Jak daleko má však velitel divisní eskadrony tyto stráže a hlídky vyslati před zajišťovací čáru, t. j. před Sázavu?

Uvažuje opět o prvcích každého rozhodnutí; úvaha o jeho úkolu dá mu již správnou odpověď. Jeho úlohou je krýti obsazování polních stráží na řece Sázavě. To znamená, že musí zaručiti předvoj, aby mohl provést obsazení předních stráží nerušen nepřítelem. Proto prvním požadavkem je, aby divisní eskadrona dosáhla čáry určené pro přední stráže a zajistila ji pro přední stráže až do jejich příchodu. To provede svými hlavními silami a svými automatickými zbraněmi. To však ještě nestačí; aby pěchota při příchodu a při obsazování předních stráží nebyla náhle překvapena palbou polního dělostřelectva, musí divisní eskadrona vyslati stráže a hlídky před zajišťovací čáru předních stráží až na vzdálenost donosnosti polního dělostřelectva. Velitel divisní eskadrony vyše tedy v 15 hod. 15 min. hlídky do celého pásma pochodu divise a dá jim za úkol:

a) „průzkum pásma pochodu až do čáry Vatěkov—Kono-pišť — jižní okraje Benešova—Průhola kóta 401 — Vetra vrch kóta 453,

b) po dosažení konečných cílů na této čáře střežití a pozorování příchody vedoucí od jihu, jihozápadu a jihovýchodu,

c) za soumraku, t. j. asi hodinu před nocí, když pozorování bude již obtížné, anebo budou-li zatlačeny nepřítelem, ustoupí k předním strážím na Poříčí.“

Tyto hlídky dosáhnou naznačené čáry asi za 2 hodiny, tedy v 17 hod. 15 min., právě v okamžiku, kdy jednotky určené na přední stráže dosáhnou čáry, kterou mají obsadit.

Jaká bude situace divisní eskadrony v noci se dne D na D+1?

Protože divisní eskadrona pracovala od časného rána až do pozdního večera, nelze od ní žádati, aby, byť i jen její část, zůstala ve službě i za noci, zvláště když ji nazítří čeká další práce pro pěchotu. Proto se divisní eskadrona ubytuje — podle rozkazu velitele divise, vydaného za odpočinku, v Řehenicích. Hlavní síly divisní eskadrony se tam ubytují hned, jak pěchota zaujme své postavení na předních strážích, její hlídky stáhnou se tam za divisní eskadronou, jakmile se setmí.

Řešení 9. otázky.

A.

Jezdecká brigáda „skládá se v podstatě ze stanu brigády, dvou, tří nebo čtyř pluků jezdectva a z cyklistické eskadrony;

může jí býti přiděleno i něco dělostřelectva, čtyři obrněných automobilů a něco služeb“ (G-V, čl. 18). Pro spojovací službu bude míti každá jezdecká brigáda „jezdeckou telegrafní rotu“ (G-V, čl. 63), skládající se z 1 lehké čtyři velitelství, z 1 lehké telegrafní čtyři a ze 2 jezdeckých radiotelegrafních čet (G-VIII, 1, čl. 67) s 5 přepojovači, s 8 telefonními stanicemi s 26 polními telefonními přístroji, s 96 km lehkého polního kabelu, s 16 km jezdeckého kabelu, s 5 km stálého vedení a s 1 Morsovou telegrafní stanicí (G-VIII, 1, příloha 1a), dále se 4 středními radiotelegrafními stanicemi vysílacími a přijímacími, s 2 velkými signálními stanicemi, s 1 soupravou identifikačních a signálních terčů a s 2 pojízdnými (automobilovými) holubníky (G-VIII, 1, příloha 1b). Jezdecká brigáda vyslaná na zvědy bude zesílena event. pěchotou a dělostřelectvem, i dalekonosným (G-V, čl. 212) a může dostati, pokud je to možno, nějakou částici letectva (G-V, čl. 214).

Dočasně pro různé úkoly jezdecké brigády připojuje se k ní pěchota a ženijní vojsko na kolech anebo na automobilech, automobilizované dělostřelectvo atd., aby měla mnohem větší rozsah působnosti a větší mohutnost (G-V, čl. 25).

B.

(Pokračování části B, 8. otázky.)

Velitel divisní eskadrony dostav dne D rozkaz pro D+1, oznámí své jednotce přípravným rozkazem, že zítra potáhne dále. Když připravil svou eskadronu mravně i materiálně, vydá ještě večer dne D rozkaz k jejímu nástupu dne D+1, a to stejným způsobem, jako bylo již uvedeno v řešení úlohy 6. otázky. V kolik hodin má dát nastoupiti své eskadroně? Na tuto otázku nemůže si odpověděti než po opětných úvahách o prvcích rozhodnutí. Úvahy o úkolu divisní eskadrony dne D+1 mu praví, že eskadrona má chrániti vyražení pěší divise a její přechod přes řeku Sázavu. V čem záleží tato úloha? Ze situace vlastní divise plyne, že přechod divise přes Sázavu chrání již od večera dne D přední stráž, které jsou rozestaveny nářece Sázavě, majíce sled odporu na severním břehu, sled zajišťovací na jižním břehu řeky Sázavy. Proti komu mohou však přední stráž chrániti přechod přes řeku? Jediné proti nepříteli, jsoucímu na doštel jejich automatických a ručních zbraní. Tuto přímou ochranu provedou tudíž přední stráž nebo při vyražení předvoj pěší divise samy. K této ochraně potřebují jen pomoci divisní eskadrony, aby jim zjistila, zda a kde se takový nepřítel přibližuje k řece Sázavě, aby se mohly připravit. Prvním požadavkem tedy je, aby divisní eskadrona prozkoumala prostor před zajišťovacím sledem předních stráží a aby jim dodala zprávy, zda je nepřítel přímo ohrožuje či nikoliv. Tedy první část úlohy divisní eskadrony je průzkum na jih od řeky Sáza vy. Splní tím divisní eskadrona již svůj úkol? Nikoliv, neboť je třeba chrániti pěchotu při přechodu přes řeku Sázavu ještě od nadále palby nepřátelského polního dělostřelectva, která by zvláště při přechodu vodního toku mohla přecházející pěchotě způsobiti citelné ztráty. Proto prodlouží velitel divisní eskadrony činnost svých průzkumných hlídek až do onoho prostoru, v kterém by mohly býti umístěny nepřátelské pozemní pozorovatelný pro řízení dělové palby na řeku Sázavu. Velitel divisní eskadrony vyšle tedy průzkumné hlídky k průzkumu pásma pochodu pěší divise až do čáry Chvojno trig. kostel 407 — Na vrchu kóta 403 — Černý les kóta 427 — kóta 441 asi

$\frac{1}{2}$ km na jihovýchod od Skalic s rozkazem, aby se na této čáře zastavily, pozorovaly a střežily příchody od jihu, jihozápadu a jihovýchodu, jakož i aby tam vyčkaly svého vystřídání. V kolik hodin musí vyraziti a jak dlouho musí zůstat v této sestavě? Má-li divisní eskadrona splniti úkol ochrany pěchoty při přechodu přes řeku Sázavu, musí divisní eskadrona zaujmouti svou výše uvedenou sestavu v 6 hod., tedy v okamžiku vyrazení pěchoty přes řeku. Potřebují-li průzkumné hlídky 2 hodin, aby dosáhly nařízené čáry, musí je velitel divisní eskadrony vyslati z Řehenic ve 4 hod.; velitel divisní eskadrony vyrazí pak ve 4.30 hod. se zbytkem eskadrony za nimi po silnici přes Poříčí na Benešov, na jehož jižních okrajích se zařídí.

V této sestavě zůstane divisní eskadrona tak dlouho, pokud předvoj divise nepřejde řeku a dokud jeho vzdálenost od čela valného voje nebude sama „chrániti čela valného voje od nenadálé palby nepřátelského lehkého dělostřelectva“ (G-V, čl. 165). To bude tedy až asi do 7.30 hod., kdy zajišťovací hlídky předvoje dosáhnou Benešova.

Aby však i pěchota předvoje, přibližující se k Benešovu, byla též účastna žádoucí ochrany proti nenadálé palbě nepřátelského dělostřelectva, provede velitel divisní eskadrony již v 7 hod. další posun tím způsobem, že posune nové hlídky na cíl dalšího posunu a sám s divisní eskadronou se posune do čáry, kterou předtím zaujímaly jeho hlídky od 6 hod. Tak provádí pak opět úlohu zajišťování pěchoty předvoje jako dne D (6. a 7. úloha).

Řešení 10. otázky.

A.

Jezdecký pluk je svazem a kmenovým tělesem dvou polních korouhví a jedné náhradní korouhve, aby bylo usnadněno vyšší velení a doplňování, jakož i umožněn jednotný výcvik a hospodářství. Podléhá přímo veliteli příslušné jezdecké brigády.

Plukovní velitelství se skládá z velitele pluku, z pomocných orgánů (plukovní pobočník, plukovní lékař, plukovní zvěrolékař, plukovní proviantní) a z pomocné eskadrony (četa velitelská o družstvu velitelském a o družstvu hospodářském, četa spojovací o plukovním telefonním družstvu, plukovním radiotelegrafním družstvu, staničním roji I. korouhve a staničním roji II. korouhve.) (Opravený organizační předpis pro jezdecké Org.-VII-1.)

Ve válce jest organizace jezdeckého pluku podobná. „Pluk jezdecký se skládá z velitelství a normálních a kulometných eskadron“ (G-V, čl. 58).

B.

Velitel pěšího praporu, dostav úkol, aby jako nejzadnější část zadního voje obsadil čáru Radimovice (mimo) — Újezdec Křížkový — Sulice — Nechanice (v to) ví, že toto obsazení bude jen dočasnou fází ústupového manévru zadního voje, aby zbytek zadního voje získal čas k dosažení určeného postavení u Ládvě, tedy asi 1—1½ hodiny. Nepřátelská pěchota jest ještě příliš vzdálena, aby mohla v této době zasáhnouti. Přece však se nepřátelské jezdecké snaží udržovati dotyk s ustupujícím zadním vojem a hledí jej upoutati. Velitel praporu prováděje svůj úkol a pečuje o to, aby nepřátelskému jezdeckému uzavřel cestu za ustupujícími vojsky, obsadí naznačenou čáru svými jednotkami, neboť potřebuje k tomu jen svých zbraní a svých počtů:

a těch má dostatek. Eskadronu, která mu byla přidělena, nezasadí a neužije jí k obsazení čáry, kterou má držeti, nýbrž ponechá si ji v záloze za středem asi u Štířína. Proč? Její početní stav a její palebné prostředky by mu mnoho nepomohly; za to pomýšlí na okamžik, kdy se bude musit od nepřítele odpoutati. Pro tuto fázi ústupového manévru ponechá si přidělenou eskadronu. Až do té doby ji nechá v klidu odpočívat za čarou, kterou svým praporem obsadil, asi v prostoru u Štířína.

Do 10.30 hod. narazili nejdříve patrači a pátrací hlídky, pak průzkumné hlídky nepřátelského divisního jezdeckta na přehradu, kterou na čáře Radimovice — Újezdec Křížkový — Sulice — Nechanice (v to) vytvořil náš pěší prapor, a nemohouce nikde proniknouti, zjednájí dotyk, aby vyčkaly příchodu silnějších jednotek. V takové situaci je tedy pěší prapor, když v 10.30 hod. nastává okamžik, aby se odpoutal a táhl za svým plukem, jehož jiný prapor právě nerušeně dosáhl prostoru u Ládvé, a tam stejným způsobem přehradil pásmo divise. Nyní tedy bude na divisní eskadroně, aby zasáhla. Jak? Aby velitel divisní eskadrony mohl zasáhnouti rychle a vhodně, je třeba, aby byl stále a co nejpřesněji orientován o situaci; proto již v 9 hod., když pěší prapor obsazoval čáru Radimovice — Nechanice, přidružil k němu malé, ale četné průzkumné hlídky. Podle jejich zpráv a podle zpráv, jež dostane před 10.30 hod. od pěšího praporu, provede pak svou operaci, aby umožnil odpoutání pěchoty a její ústup. Provedení takové operace nebude vždy stejné. Bude se řídit terénem (přehledným, pokrytým), skutečnou okamžitou situací nepřátelskou (čílostí a tlakem nepřítele, na celé frontě, či jen na některých místech), situací vlastní pěchoty v dotyku (dotyk těsný, volný, její odpoutání a ústup snadný vsude, kde nesnadný) a konečně povětrností (jasno či mlhavo, deštivo či sucho). Podle těchto poměrů divisní eskadrona:

- a) vytřídá pěchotu na čáře Radimovice — Nechanice, nebo
- b) zaujme své postavení za čarou Radimovice — Nechanice, asi na čáře Kostelec u Křížku — Štířín — Petříkov, nebo
- c) bočními manévry bude znepokojovati nepřítele a upoutá jeho pozornost na sebe, aby ustupující pěchotě dopřál klidu a času k odpoutání a k získání odstupu.

Ve všech takových ústupových operacích k usnadnění odpoutání pěchoty ve dne je třeba zbraní, které se rychle přemísťují (pěchoty na automobilech, obrněných automobilech a cyklistů) a které jsou zároveň velmi pohyblivé a pružné (jezdeckto), jakož i které daleko střilejší (dělostřelectvo). Tak také v našem případě musí kromě jezdeckta účinně zasáhnouti dělostřelectvo, aby odpoutání pěchoty bylo usnadněno.

Odváží-li se za této operace nepřátelské jezdeckto příliš blízko za ustupujícími, nastanou šarvátky obou jezdecktev, které budou nejčastěji a neúspěšněji vybojovány tasenou šavlí. Bude to sice výjimečný způsob obvyklého boje, za ústupových manévru však k němu nezádržně dojde a dojítí musí, aby pěchota byla zachráněna. Úspěchy jezdeckých atak zajistí divisní eskadroně zajisté jen dočasné ovládnutí terénu, ale přece na tak dlouho, aby se pěchota mohla odpoutati a aby mohla nepřátelským jezdecktem nerušená ustoupiti.

Řešení 11. otázky.

Četa obrněných automobilů je základní organizační a bojovou jednotkou obrněných automobilů jezdeckva; zásadně nesmí býti dělena. Několik čet se slučuje v eskadronu obrněných automobilů, která má prostředky k jejich zásobování a k technickému udržování vozidel (pomocné družstvo).

Četa obrněných automobilů má 3 obrněné automobily a 1 motocykl s přívěsným vozíkem. Velí jí nižší důstojník.

Každý obrněný automobil má 2—4 kulometry — podle užívaného typu.

Důstojníci a rotmistři jsou ozbrojeni pistolí, bodákem a šavlí, kulometní a náhradní střelci pistolí a bodákem, všichni ostatní vojíní bodákem a karabinou.

Cyklistická eskadrona je kmenovou setninou jezdeckého pluku, jemuž je v míru podřízena. Skládá se z velitele, z čtyř střeleckých, z čtyř kulometných a z pomocného družstva.

Cyklistická střelecká četa má kromě velitele a zástupce velitele 2 družstva, každé o roji patračů a roji střeleckém. Roj střelecký je složen z velitele a ze 7 střelců s 1 lehkým kulometem; ze střelců dva jsou při sesednutí s kol vodiči kol roje. Roj patračů se skládá ze 6 patračů, z nichž dva jsou při sesednutí vodiči kol roje.

Cyklistická kulometná četa má velitele, jeho zástupce, měřiče vzdálenosti a 2 družstva. Družstvo (13 mužů) se skládá z velitele, z roje kulometného a z roje ochranného. Roj kulometný se skládá z velitele roje (zároveň střelce kulometu), z vojínů obsluhy kulometu (palebný sled) a z vojínů nosičů střeliva a příslušenství (muniční sled). Roj ochranný se skládá z velitele ochranného roje a ze 4 vojínů kulometníků.

Pomocné družstvo cyklistické eskadrony obsahuje osoby a vozidla, která nejsou přidělena střelecké nebo kulometné četě; skládá se z velitele a z roje velitelského (trubač, telefonisti...) a z roje hospodářského (mechanická dílna, techničtí brojíři, řemeslníci...).

Kromě písaře, koňáka, vozky, krejčího a řidiče automobilů mají všechny osoby kola. Důstojníci, rotmistři a velitelé obou kulometných družstev mají ještě motocykl; naposled jmenovaní se speciálním přívěsným vozíkem k dopravě kulometu (viz K-I-6 a přílohu Ia G-VIII-1).

Důstojníci a rotmistři jsou ozbrojeni pistolí, bodákem a šavlí; poddůstojníci a obsluha kulometů, kulometné čety, první střelec a první pomocník rojů střelců, eskadronní trubač a telefonisté jsou ozbrojeni bodákem a pistolí. Všichni ostatní mají bodák a karabinu.

B.

„Útočník pronásleduje na široké frontě, snaže se neustále obcházeti nepřátelský odpor, předstihovati nepřítele postupem na bocích a uzavřítí mu ústup. Pronásledování provádějí silné předvoje dobře vybavené dělostřelectvem, před kterými postupují obrněné

automobily, jezdectvo a letectvo; hlavní síly přejdou zatím postupně do pochodové sestavy“ (G-V, čl. 262) ... „velitel divise zadá jezdecko, které má k dispozici, aby přispělo k rozkladu nepřátelských vojsk a aby divise neztratila dotyk“ (G-V, čl. 358).

„Úkolem těchto předvojů jest obchvátiti rychle místa, v kterých snad dosud nepřítel klade odpor, a zmařiti tak jeho úsilí, aby se ještě zachytil využívaje terénu“ (G-V, čl. 359).

Tyto podstatné zásady pro válečnou operaci pronásledování praví nám tudíž, že úlohou divisiho jezdectva v této operaci je přispěti k rozkladu nepřátelských vojsk a starati se, aby divise neztratila dotyk. Jak bude divisní eskadrona přispívati k rozkladu nepřátelských vojsk? Je početně slabá a nemůže tedy chtít sama prováděti rozklad nepřátelských vojsk stejným způsobem, jako je to úkolem předvojů, t. j. „obchvátiti rychle místa, v kterých dosud nepřítel klade odpor, a zmařiti tak jeho úsilí, aby se ještě zachytil využívaje terénu.“ K tomu se divisní eskadrona odvážíti nesmí, leč naskytne-li se jí příležitost obchvátiti menší nepřátelské odpory. Ani při pronásledování nesmí divisní eskadrona zapomínati, že jejím výhradním posláním je pracovati pro pěchotu tím, že pro ni vyhledává zprávy a že přispívá k jejímu zajištění. Jakých zpráv potřebují předvoje pěší divise na pronásledování? Kde je nepřítel, kterého pronásledují, jak je silný, co činí, kde se připravuje klásti odpor, kde se chce zachytiti; zda a kde klade léčku pronásledujícím, kde a jak zničil cesty, mosty, kde připravil překážky a učinil opatření, aby brzdil jejich vítězný postup. To vše pro pěchotu zjistiti je přední úlohou divisiho jezdectva. Při provádění této prvotní úlohy připravuje též zasažení předvojů, počínajíc zjednávati dotyk a udržujíc jej až do jejich příchodu a snažíc se upoutati zadní voje nepřítele, jakož i odříznouti jim anebo jejich částem ústup, zameziti, aby nepřítel nemohl prováděti ničení a připraviti překážky. Naopak musí se snažiti předstihnouti ustupujícího nepřítele na citlivých ústupových místech. Avšak přes to, že „Rychlost postupu se tu stává podstatným činitelem manévru“ a že „Každá jednotka má využití do krajnosti každého úspěchu, kterého dosáhla, neřídíc se při tom jednotkami, které jsou pozadu“ (G-V, čl. 358), nesmí se postup divisiho jezdectva díti na jeho vlastní vrub a přejíti v divoké pronásledování, nýbrž musí býti řízen a prováděn v postupných posunech a přískocích. Tyto postupné posuny a přískoky budou tím hlubší a budou provedeny tím rychleji, čím příznivější bude terén, čím desorganisovanější bude nepřítel, čím nadšenější, čerstvější a rychlejší budou vlastní vojska a čím příznivější bude povětrnost. Při hodnocení těchto prvků každého rozhodnutí třeba míti však též na mysli, že „Pronásledování má býti úsilovné a rázné; velitel je má vystupňovati až po krajní napětí sil u lidí i u koní“ (G-V, čl. 362). Ovšem toto pravidlo platí právě tak pro pěchotu a dělostřelectvo pěší divise na pronásledování resp. její předvoje jako pro divisní eskadronu pro ně pracující. Kdyby se nemohla pěchota pro únavu nebo pro jiné důvody účastníti pronásledování úsilovně a rázně, bylo by také mylné žádati od divisiho jezdectva, aby pronásledovalo nepřítele na svůj vrub. Arci armádní jezdectvo — jezdecká divise nebo jezdecké brigády — touto podmínkou vázány nejsou.

Po těchto úvahách nebude zajisté velitel divisní eskadrony na rozpacích, co má činiti, aby splnil rozkaz, který dostal dne D + 1 ve

3 hod. v Dolních Jirčanech. Především musí jednati rychle. Zalarmuje ihned divisní eskadronu, povolá k sobě velitele čet a od jedné čety patračů též velitele družstev a rojů. Mezitím co eskadrona nastupuje, vydá rozkaz k průzkumu 1. svého posunu, který až na řeku Sázavu zamýšlí provést ve 4 přískocích: 1. přískok z Dolních Jirčan až na čáru předních stráží divise; 2. přískok od čáry předních stráží až na severozápadní okraje zalesněného prostoru Vlkové; 3. přískok do čáry Čakovice—Babice—Mokřany—Lojovice; 4. přískok až na řeku Sázavu.

Kdy musí sled průzkumných hlídek divisní eskadrony vyraziti z Dolních Jirčan a které čáry musí dosáhnouti, když předvoj nebo předvoje pěší divise překročí přední stráž na čáře Nechanice—Radimovice v 5 hod., aby bylo vyhověno požadavkům kladených v naší úvaze pro činnost v zájmu pěchoty předvojů? Kde musí býti hlavní síly divisní eskadrony, aby sled průzkumných hlídek mohl dostáti v své úloze? Nejmenší vzdálenost sledu hlídek od čela předvojů bude zase donosnost polního dělostřelectva, aby předvoj byl chráněn od náhlé jeho palby. Této ochrany jest tím více třeba za pronásledování, neboť předvoje musí táhnouti rychle; byly-li by nuceny, aby se chránily proti dělové palbě samy, musily by zaujmouti sestavu rozčleněnou mimo silnice napříč terénem a tím by se pěchota nejen zbytečně unavovala, nýbrž její postup by byl také pomalý. Sled průzkumných hlídek divisní eskadrony musí však předcházeti pěchotu předvojů jen na takovou vzdálenost, aby její zprávy mohly býti podkladem pro její právě prováděnou operaci. Tak na př. pro předvoje pěší divise by neměla ceny zpráva, že v okamžiku jejich vyrazení v 5 hod. zjistila divisní eskadrona v Benešově trény, divisní služby a tábořící vojska. Proto bude žádoucí, aby sled průzkumných hlídek divisní eskadrony dosáhl v 5 hod. čáry 3. přískoku 1. posunu, t. j. Čakovice—Babice—Mokřany. Musí proto vyraziti z Dolních Jirčan ve 3 hod. 30 min. Co se týče hlavních sil divisní eskadrony, vyrazí za sledem průzkumných hlídek tak, aby byly s to je podporovati v jejich postupu, v jejich pronikání do mezer nepřátelské sestavy, které najdou, aby zjednaly těsný dotyk s nepřítelem, tento dotyk udržovaly a aby event. místní odpory samy obcházely, prve než přijde pěchota předvojů. Proto musí hlavní síly divisní eskadrony v 5 hod. dosáhnouti čáry 2. přískoku, t. j. severozápadních okrajů zalesněného prostoru Vlkové. Vyrazí tedy ve 4 hod. z Dolních Jirčan. Když předvoj divise dosáhne v 5 hod. 45 min. severozápadních okrajů lesů Vlkové, bude sled průzkumných hlídek divisní eskadrony na cíli 4. přískoku neboli na cíli 1. posunu na řece Sázavě, hlavní síly divisní eskadrony na čáře Čakovice—Babice—Mokřany neboli na cíli 3. přískoku. A tak tento postup pokračuje v postupných posunech a přískocích až na konečný cíl divise.

(Příště dále.)

? Máte všichni již zaplaceno předplatné za ?
Vojenské Rozhledy za rok 1926 a 1927.